

Europos Sąjungos
2021 m. literatūros prizas –
GERIAUSIA KNYGA!

MOTERIS IŠ KAIRO

DEJAN TIAGO STANKOVIĆ

DEJAN TIAGO STANKOVIĆ

MOTERIS IŠ KAIRO

Romanas apie kismetą (likimą)

Vertė
UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

Kadangi egiptiečiai turi savitą klimatą, o jų upė savo prigimtimi skiriasi nuo visų kitų upių, tai ir visi jų papročiai bei įstatymai dažniausiai yra priešingi visų kitų žmonių papročiams ir įstatymams. Todėl jų moterys perka ir parduoda, o vyrai lieka namie ir audžia. Ir jei visi kiti audžiant audeklą stumia į viršų, egiptiečiai stumia jį žemyn. Vyrai neša savo nešulius ant galvų, moterys – ant pečių. Moterys šlapinasi stovėdamos, o vyrai sėdėdami. Gamtos reikalus jie atlieka viduje, o valgo gatvėse priešais namus, nurodydami priežastį, kad nepadorūs, bet būtini dalykai turi būti daromi slapta, o padorūs – atvirai.

Herodotas iš Halikarnaso, 440 m. pr. Kr.

Mėlynasis marmuras

Kadangi Herodotas jau palietė Egipto klimato temą, ne be reikalo nuo to ir pradėsime, nes tai itin svarbu norint visapusiškai suprasti šią istoriją. Kaip tik tuo metu, kai mes ruošėmės keliauti į Egiptą, viso pasaulio žurnaluose pasirodė spalvota Žemės, matomos iš kosmoso, nuotrauka, graži, tarsi sukurta geografijos vadovėlio viršeliui. Ji poetiškai buvo pavadinta „Mėlynuoju marmuru“.

Į Mėnulį skridusio erdvėlaivio „Apollo 17“ igula iš keturiasdešimt penkių tūkstančių kilometrų atstumo padarė nuotrauką, kurioje Žemės planeta atrodo beveik kaip pilnas skritulys, švytintis juoduojančios visatos fone. Žiūrint iš ten, nuo jūrų ir vandenynų mūsų planeta atrodo mėlyna, o nuo debesų – balkšva, tarsi permatoma aura apjuosta plonu stikliniu atmosferos žiedu, primindama vieną iš tų stiklinių rutuliukų, su kuriais žaisdavau vaikystėje.

Nuotraukoje, darytoje nedideliu kampu, kai erdvėlaivis buvo danguje virš Pietų ašigalio, Antarktida būtų matoma pirmame plane, jei fotografuojant ji nebūtų pasislėpusi po nepermatoma balta debesų kepure. Kiek aukščiau, tarp dviejų vandenynų – Atlanto vandenyno kairėje ir Indijos vandenyno dešinėje – aiškiai matyti visa Afrikos pakrantė iki pat Arabijos, Gibraltaro sąsiaurio ir Viduržemio jūros.

Tiek virš sausumos, tiek virš jūros danguje matyti nesuskaičiuojama daugybė baltų debesų – sūkurių, kuokštelių ir sruogų, panašių į marmurą. Jų yra visur, išskyrus Afrikos žemyno šiaurinę dalį, kur virš didžiulės rausvos erdvės nematyti nė vieno debesėlio, nei šioje, nei jokioje kitoje

nuotraukoje, nes virš Sacharos niekada nebūna jokių debesų, o paskutinį kartą tikra liūtis ten buvo prieš pastatant pirmąsias piramides, tikriausiai paskutinio ledynmečio pabaigoje. Kitaip tariant, virš Sacharos bent jau kokius dešimt tūkstančių metų dangus nuolat giedras, ir jis visada toks pat – dieną virš jūsų galvos negailestingai kepina Saulė, naktį kybo žvaigždės, o po kojomis – sausiausia iš visų Žemės dykumų, kurioje vandens yra mažiau nei Mėnulio paviršiuje.

Kismetas

قَدَرٌ

Arabiškai *kismet* reiškia lemtį arba likimą, kitaip tariant, tai, kas kiekvienam žmogui yra iš anksto nulemta, neišvengiama, ir su tuo reikia susitaikyti.

Tikėjimas, kad žmogaus likimas Alacho rankose, yra vienas iš pagrindinių islamo principų. Dar kūdikiui esant motinos įsčiose, vienas iš Alacho angelų užrašo Alacho sprendimą dėl vaiko lyties, kiek jis gyvens ir ar jam nusišypsos fortūna. Taip užrašyta, nieko nebegalima nei pridėti, nei išbraukti, ir angelai jį saugo tol, kol Dievo valia bus įvykdyta – taip, kaip man sakė, rašoma Korane; aš jo neskaičiau.

Kismetas yra viso fatalistinio požiūrio į gyvenimą, darbą, laiką, istoriją, savo ir kitų atsakomybę simbolis.

Kas mes esame šiame pasaulyje? Kokių šansų turime prieš likimą? Jei būtumėte paklausę manęs, kai buvau jauna, būčiau nusijuokusi, bet šandien nemanau esant teisinga sakyti, jog visada galime paveikti savo likimą, nes daugybę kartų buvau liudininkė, kad realiame gyvenime viskas

retai pasisuka taip, kaip tikimės, iš tiesų dažniausiai viskas baigiasi taip, kaip buvo lemta, ir pernelyg dažnai mūsų pačių valia pasirodo neturinti lemiamos reikšmės. Tai sakau jums šiandien, eidama savo septyniasdešimt penktuosius metus.

Buvo tvankus vakaras

Kai vieną karštą 1972 metų vasaros vakarą likimas mane atvedė į Egiptą, man buvo trisdešimt ketveri metai.

Tais laikais žmonėms, ketinantiems vykti į Egiptą, buvo patariama pasiskiepyti Tropinių ligų institute, nes Egiptas juk Afrikoje. Išvykstant draugai mums padovanojo knygą apie senovės Egiptą, jo istoriją ir meną, taip pat brošiūrą su išsamiais nurodymais, kaip išgyventi.

Buvome įspėti saugotis infekcijų, plauti rankas, negerti nevirinto vandens, niekada nesimaudyti Nile, nes tai buvo ir tebėra bjauri, purvina upė, saugotis šilumos ir saulės smūgio, nebraižioti po gatvėje esančias balas, nes užsistovėjęs vanduo buvo infekcijų židiny, neiti į kapavietes ar požeminius tunelius, kur tyko priešistoriniai mikroorganizmai, mirtinos bakterijos ir grybeliai ir kur užtenka įkvėpti senovės laikų užsistovėjusio oro, kad žmogus, ypač vakarietis, žūtų. Visi vis kartojo, kad Egipte visada viskas buvo ki-taip nei kitose vietose, tačiau, nepaisant visų tų perspėjimų, tą vakarą mane nustebino svilinantis karštis, užklupęs tamsoje išlipus iš lėktuvo – su trimis mažomis mergaitėmis nusileidau laiptais žemyn, bet sauso vėjo gūšiai, karštesni už kraują, bandė nuplėšti šaliką nuo pečių ir taršė plaukus.

Aleksas atvyko į Kairą pirma manęs, ir jam įsitikinus, kad viskas gerai, mes visos keturios, trys mūsų dukros ir aš, patraukėme paskui jį. Nesitikėjau, kad jis lauks mūsų ant nusileidimo tako, bet jis ten buvo, lydimas uniformuoto vyro su įspūdingais ūsais. Nebuvome matęsi kelis mėnesius. Kol mes glėbesčiavomės, karininkas, atrodęs baisiai rimtas, su pistoletu prie juosmens, žvelgė į šalį, tarsi sutrikęs dėl mūsų bučinių aistros. Aleksas jį pristatė: policijos inspektorius toks ir toks.

Vėjas vaikė dulkių sūkurius po nusileidimo taką. Inspektorius nuvedė mus į terminalą, padėjo išvengti eilės prie pasų kontrolės, teatrališkai žygiavo priekyje mūsų per visą oro uosto pastatą, kad visiems būtų matyti, jog jis atlieka savo pareigą, išskyrė triukšmingą, susijaudinusią minią žmonių, kurie stumdėsi ir kumščiaivosi alkūnėmis, ir nuvedė mus tiesiai prie amerikietiško limuzino, laukusio priešais atvykimo pastatą. Inspektorius taip pat pasamdė nešikus, kad padėtų mums su bagažu, ir galiausiai, patikrinęs, ar viskas gerai, uždaręs automobilio bagažinę, kiekvienam iš jų įteikė po monetą. Jiems išsiskiriant Aleksas įkišo inspektoriui į ranką banknotą, šis pažvelgė, kiek gavęs, jo įspūdingi ūsai sukrutėjo nuo šypsnio, ir patenkintas atsisveikino. Aleksas iškart pastebėjo mano nuostabą:

– Tai ne korupcija, o bakšišas (*baksheesh*), arbatpinigiai. Tas žmogus padarė man paslaugą ir nusipelnė padoraus atlygio. Čia taip viskas daroma – pirmoji pamoka, kurią turi išmokti Kaire, yra ta, kad geras bakšišas atveria daugybę durų.

Iš oro uosto į miestą važiuojame per dykumą. Automobilyje mergaitės, ką tik pabudusios po ilgo skrydžio ir susijaudinusios dėl kelionės ir dėl to, kad pamatė tėvą, buvo tokios įsiaudrinusios ir šnekios, kad mudu negalėjome nė žodžio ištarti, kol jos aprimo. Pasiekėme miestą, kelias vedė pro eilę niūrių, nepatrauklių statinių, jie buvo dykumos ir dulkių spalvos, ir aš pajutau, kaip Aleksas nerimauja, jog man nepatinka tai, ką matau, todėl pirmiausia pati paklausiau jo:

– Na ir kaip čia?

– Nežinau, ką tau pasakyti. Tai keista šalis. Ji negali palikti tavęs abejingo. Mano nuomone, kol kas nebuvo taip jau blogai, o kai priprasime, bus dar geriau, *inshallah*.“

Tas žodis *inshallah* privertė mane nusijuokti. Niekada anksčiau nebuvau jo girdėjusi.

Inshallah

إنشاء الله

Nesvarbu, koks jų išsilavinimas, religija ar kasta, egiptiečiai, kalbėdami apie ateitį, visada sako: *inshallah*. Tokia Dievo valia. Arabų kalba Alachas tiek musulmonams, tiek krikščionims reiškia Dievą, todėl kartodami Jo vardą, kai tik pasitaiko proga, jie primena sau ir vieni kitiems tai, ko nevalia pamiršti, – kad esame bejėgiai likimo akivaizdoje ir kad pernelyg dažnai lemia ne tai, kas sakoma, kad bus, o tai, kas lemta būsiant. Nes paskutinis žodis visada priklauso Jam.

Užsukite šią popietę.

Inshallah reiškia, kad ateisite, nebent žvaigždės susiklostys kitaip.

Ar penktadienį eisime į operą?

Inshallah reiškia taip, nebent likimas nuspręstų kitaip.

Man prireikė šiek tiek laiko suprasti, jog *inshallah* iš tikrųjų reiškia taip, bet su nedidele išlyga, maždaug taip – aš už, kiek man žinoma, atsakymas yra taip, tik reikia pažiūrėti, ką galiausiai nuspręs Dievas. Joks egiptietis, net ir kankinamas, neduos jums tvirtesnio ar labiau užtikrinto pažado nei *inshallah*.

Ar šiandien jie atvažiuos remontuoti lifto? Pranešiau apie problemą, jie atvyks, *inshallah*. Vargšė valytoja įstrigo viduje.

Jie ją ištrauks, *inshallah*.

Oazė

واحة

Beduinai tai vadina Dulkių vandenynu, jie pažįsta Sacharą ir žino, kokia neįveikiama yra dykuma.

Kelionė iki oazės trunka valandų valandas, automobilis yra vienišas kaip valtis jūroje, saugiausia keliauti konvojumi, ir nors keliautojas gali būti įstrigti ir nerimauti dėl dykumos audrų ir piratų, kelionėje yra daug laiko pagalvoti.

Kaip atrodo oazė? Ar ji panašesnė į mažą salą sausame vandenyne, ar į apgyvendintą planetą dykumų visatoje?

Mūsų vairuotojas tarė:

– Pamatysite, oazė yra tarsi rojus žemėje.

Ir kai tolumoje išvydome alyvmedžių giraites, datulių, granatų, figų sodus – tai iš tiesų atrodė kaip dangus žemėje. Tiesa, po penkiolikos valandų kelionės per šį mėnulio kraštovaizdį, nemačius nė vieno žolės stiebelio ar medžio, kuris mestų bent kiek pavėsio, net ir viena palmė atrodytų kaip dangus žemėje, galite įsivaizduoti, ką reiškia stebėti visą oazę.

Tačiau žvelgiant iš arti ir iš vidaus, oazė dykumoje nėra mūsų vaizduotės oazė, iš tikrųjų tai tik keli šuliniai įdubos dugne, šiek tiek augmenijos duobės viduryje ir daugiau nieko. Čia nėra nei žaliuojančių laukų, nei čiurlenančių upelių, nei krioklių, čia tik šaltiniai, iš kitų geologinių laikotarpių atnešantys lietaus vandenį, kuris tūkstančius metų buvo saugomas požeminiuose rezervuaruose, užsistovėjęs, dažnai šiltas ir nemalonaus kvapo.

Oazė yra gyvybės simbolis vien dėl to, kad čia gyvybė išlieka vidury teritorijos, kurioje gyvybė neįmanoma. Oazė toli gražu nėra maloni vieta gyventi, klimatas čia toks pat žiaurus kaip ir aplinkinėse dykumose. Dieną švilinantis karštis, o naktį stingdantis šaltis, ore nėra lašelio drėgmės, tačiau po žeme tekantis vanduo leidžia išgyventi.

Gyvybė oazėse egzistuoja, bet tik pačiomis atšiauriausiomis, atkakliausiomis formomis ir joms daug ko nereikia – tai kupranugariai, dykumų lapės, mėšlavabaliai, driežai, mintantys šimtakojais ir skorpionais, mažytės skruzdės, kurios lyg gyvsidabrio lašai lenktyniauja smėliu, ir būriai musių, skraidančių ore. O kartu su jomis, žinoma, žmonės bei nuo jų priklausančios gyvuliai ir naminiai paukščiai.

Per oazę driekiasi dulkėtas raudonos žemės kelias, abipus stovi tokios pat dykumos spalvos nameliai. Kelio gale, šalia terminio sieros vandens šaltinio, yra vandens telkinys, o greta, pelkėje, nuskurusią žolę ėda asilas, mirkčioja išsišokusiomis akimis ir uodega vaiko muses, o vaikai maudosi ir pliuškenasi vandenyje, prie nugaros prisirišę plastikinius butelius, kad nenuskęstų.

Kalbant apie vaikus, oazėje gimusios mergaitės pradeda gyvenimą kaip laisvos būtybės, jos žaidžia su berniukais iki pirmųjų moteriškumo požymių, kai pasitraukia į namus, užsideda hidžabą, kad matytųsi tik veidas, kol ištekės, tai yra iki trylikos ar keturiolikos metų, kai užsideda burką ir, tapusios tarsi nematomos, stebi pasaulį pro juodo audinio akių plyšius.

Vairuotojas mums pasakojo, kad viena iš gerųjų burkos savybių yra ta, jog apsaugo nuo smėlio ir musių, o dykumoje netrūksta nuobodžiaujančių musių ir dar daugiau smėlio.

Neskaičiuojant kelių oazių, išsibarsčiusių Sacharoje, ir siaurų apgyvendintų pakrančių zonų, visas Egipto gyvenimas verda Nilo slėnio apjuostoje oazėje, kurios ilgis – keli tūkstančiai kilometrų, o plotis abipus upės – vos

keli kilometrai, nes ji siekia tik tiek, kiek siekia vanduo, nė milimetru daugiau.

„Dykuma graži tuo, kad joje slepiasi šulinys“, – kartą pasakė virš Sacharos skridęs pilotas. Tačiau tas pilotas buvo poetiškos sielos.

Kairas

القاهرة

Begalinė Sachara, Egipto dydis ir Kairo platybės – tai trys neaprepiami matmenys, tai geriausiai galima pajusti skrendant naktį iš pietų, nuo juodosios Afrikos. Tai vaizdas, kurį reikia išvysti savo akimis. Nusileidus saulei dykuma, virš kurios skrendame, virsta rašalo jūra, o Egiptas – elektros šviesų juosta. Kelias valandas lėktuvas tamsoje seka vingiuojančius šviesų nérinius, ir kai jau galvoji, jog nėra galo, šviesos išsilieja į didžiulę gyvybės kraujo apytaką, apskritą kaip galaktika. Tai yra Kairas.

Kairą arba mylite, arba jo nekenčiate. Metams bégant man teko patirti ir viena, ir kita.

Kairas arabiškai vadinamas *al-Qahirah*, o tai reiškia Užkariautojas, tiksliau – Užkariautoja, nes arabų kalboje žodis „miestas“ yra moteriškos giminės, o Kairas vadinamas visų miestų motina.

Dieną Kaire verda karštis, o naktį – tamsa. Nesvarbu, ar gatvės asfaltuotos, ar žvyruotos, visos jos pilnos provėžų. Kairas – tai mėsinės su būriais musių, kebabas riebios pitos duonoje ir organizuoti gatvės elgetų tinklai. Kairo centras – tai bandymas sukurti Paryžių Afrikoje, tačiau Kaire taip pat yra senasis turgus, tiek islamiškas, tiek koptų, tūkstantis mečėčių, medresių, bažnyčių ir universitetas, kurį galima laikyti seniausiu pasaulyje, nors taip nėra, nes jis anksčiau buvo religinė mokykla, taigi, pagal šiuolaikinius Vakarų standartus, ne universitetas. Kaire taip pat yra tiltų per Nilą ir viešbučių dangoraižių palei upės krantinę. Kairas – tai perpildyti gyvenamųjų namų labirintai, kreivos siauros mažos gatvelės, lūšnelės ir purvinos mažos gatvelės skurdžiuose rajonuose, ir baimė susirgti.

Kairas iškilo karavanų kelių kryžkelėje kaip turgus, kur nuolat buvo timpčiojamos rankovės, pirkliai derėjosi prie arbatos, žmonės teiravosi apie privačius reikalus ir dėkojo Dievui už gerą sveikatą. Kairas – tai vyrai, sėdintys ant kėdžių pavėsyje, ir moterys, pasislėpusios namie. Kairas – tai nesuskaičiuojama daugybė porų akių, žvelgiančių pro medines langines. Kairas – tai žmonės, kuriems melžiantis Jam ant kaktos išryškėja guzai.

Kairas – tai sintetiniai maišeliai, įsipainioję medžių viršūnėse, ir gatvės, nusėtos cigarečių nuorūkomis, tai tylios trikampės burės, slenkančios Nilu, ir gėlių pardavėjas, šluojantis šaligatvį priešais savo parduotuvę ir pilantis ant jo vandenį, norėdamas nuslopinti alinantį karštį. O kartais Kairo šurmulyje kas nors pastebi, kad esi užsienietis, ištisia ranką prašydamas išmaldos ir taria:

– Sveiki atvykę į Egiptą!

Net kai ten gyvenau, niekas tiksliai nežinojo, kiek Kaire yra gyventojų, ir taip iki pat šiol, nes nėra galimybės visų suskaičiuoti; prieš kurį laiką buvo apskaičiuota, kad jų yra dešimt milijonų, bet žmonių antplūdis vis auga, mieste gimsta vaikų, žmonės atvyksta iš visų pusių, ir sakoma, kad mieste jau gali būti dvidešimt milijonų ar daugiau gyventojų.

Bet tai tik gandai. Žinomas faktas, kad Kaire gyvena tiek daug gyventojų, kad daugelis jų miega po atviru dangumi, ant stogų, prie kapinių, ir vis tiek neužtenka lovų visiems atsigulti vienu metu, todėl žmonės miega pakaitomis. Štai kodėl Kairo gatvės dieną ir naktį pilnos žmonių. Iš pradžių tai stebina, bet vėliau prie to priprantama, kaip priprantama prie smulkaus smėlio, girgždančio tarp dantų, dulkių akyse ir kaitrios saulės.

Arna, gražus vardas

Mano vardas Arna.

Ana?

Arna. Su R.

Arna? Koks tai vardas?

Aš jiems sakau: gražus vardas.

Tada žmonės dažniausiai juokiasi ir sako: ne, ne tai. Turiu omenyje, iš kur jis kilęs?

Aš atsakau: iš mano gimimo liudijimo.

Tai nėra melas. Tiesą sakant, Arna neįprastas vardas, gal net vienintelis toks. Tikrai nesu girdėjusi, kad kas nors kitas turėtų tokį vardą. Pasak mano mamos, tai senas slaviškas vardas. Neturiu nė menkiausio supratimo, iš kur ji tai žino – gal girdėjo, o gal sugalvojo, bet tai gražus vardas.

Mėgstu sakyti, kad esu egiptologė, nors, tiesą sakant, nėra visiškai taip. Studijavau meno istoriją. Pradžioje daugiausia dėmesio skyriau viduramžiams, bet egiptologe tapau dėl likimo vingrybių, nes didžiąją savo profesinio gyvenimo dalį praleidau Kaire prekiaudama antikvariniais daiktais. Ten mokiausi amato iš geriausio tarp geriausiųjų ir įgijau daug patirties apie viską, kas susiję su Egipto menu, todėl šia prasme esu egiptologė – ne, ne todėl, kad moku skaityti hieroglifus; tiesą sakant, abejoju, ar kas nors gali juos išaiškinti visiškai tiksliai, čia pernelyg daug spėliojimų.

Laimei, mes su Aleksu vis dar galime pasirūpinti savimi ir esame energingi. Kai jis išėjo į pensiją, o tai buvo beveik prieš dešimt metų, persikėlėme į Portugaliją, į kaimą, ir čia, švelnesniame klimato, užsiimame dalykais,

kurie mus atpalaiduoja. Aš rašau apie beduinų papuošalus, o Aleksas žaidžia golfą.

Turime draugų, daugiausia mūsų amžiaus porų. Susitinkame vakarėliuose ir laidotuvių; kaskart mūsų skaičius mažėja. Tačiau mums nėra nuobodu. Darbo dienomis žaidžiame tenisą kaip žaidžia pensininkai – žaidžiame dvejetų varžybas, tada nereikia daug bėgioti, ir nesivaržome, tiesiog mušame kamuoliuką pirmyn ir atgal per tinklą. Esame gana sveiki, tik mano klausa silpsta. Bet kuo esu vyresnė, tuo labiau man tai patinka, nereikia klausytis, kaip kiti senjorai skundžiasi prasta sveikata ir pasakoja apie savo sveikatos patikrinimus.

Mūsų dukros mumis rūpinasi. Jos nerimauja, skambina. Visos trys jos yra skirtingose pasaulio vietose, turi savo šeimas. Viena ištekėjusi, kita išsiskyrusi, trečia ištekėjusi antrą kartą; turime šešis anūkus. Kai visi vienu metu būna čia, mūsų namuose, jiems vos užtenka vietos. Pastaruoju metu taip nutinka vis rečiau, ir taip yra geriau, kitaip pernelyg vargina.

Su mumis yra ir Nabila.

Srovės suneštas purvas

Žemėlapyje Kairas yra didžiulis skritulys, o jo viduryje, iš pietų į šiaurę, teka Nilo upė, dalijanti miestą į senąją ir naująją dalį. Nilo upėje, miesto viduryje, yra pailga sala, vadinama Gezira, trimis tiltais jungianti ją su centru ir senuoju Kairu rytuose, dar trimis – per upės šalutinį kanalą – su naujuoju Kairu ir jo gyvenamųjų namų kvartalais vakaruose, o toliau – su Gizos plynaukšte, kurioje yra Didžiosios piramidės. Jei Nilo slėnis yra oazė, Gezira yra oazė oazėje.

Nuo pat mūsų atsiradimo *Homo sapiens* aktyviai veikė Nilo slėnyje, paženklindamas tą pačią ribotą teritoriją materialiais savo egzistavimo ir kūrybos pėdsakais, kurie dėl sauso klimato sugebėjo išlikti. Todėl Egipte rasta kur kas daugiau archeologinių iškasenų nei bet kur kitur; iš tiesų, kad ir kur kasinėtų, archeologai randa kapaviečių, žmonių ir gyvūnų mumijų, papuošalų ir amuletų, kasdienio gyvenimo ir ritualinių apeigų daiktų.

Kitaip nei kitose vietose, Geziroje archeologinių radinių nėra, nes sala atsirado stabilizavus Nilo vandenį ir buvo apgyvendinta tik prieš šimtą metų, o nuo to laiko didelių potvynių nebūta. Taigi, Geziroje statant daugiaaukščius ir gręžiant galias skyles poliams į žemę įkalti, niekas nesitiki, kad iš archeologinių sluoksnių gelmių iškils faraono skeptras ar antspaudas, nes tų sluoksnių ten nėra. Vienintelis dalykas, kurį galima rasti saloje, yra srovės suneštas dumbblas – derlingo Nilo dumblo nuosėdos. Dėl tos pačios priežasties čia kaip niekur kitur klesti augalija, o seniau saloje augo sodai ir ji gavo prancūzišką pavadinimą *Le Jardin des Plantes*, kol buvo pavadinta Gezira.

Skaitykite likusius
300 iš 320 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Kas mes esame šiame pasaulyje? Kiek šansų turime prieš kismetą – tai, ką arabai vadina likimu? Ar galime pabėgti nuo savęs? Paskutinį žodį tars Jis.

Saloje Nilo viduryje, pačioje Kairo širdyje daugybę metų veikė antikvarinė parduotuvė, tarsi koks Ali Babos urvas pilna įvairiausių lobių. Kaip tik į šią parduotuvę ir užklysta Arna, kuri neseniai apsigyveno Zamaleke, prabangiam salos kvartale. Šis vizitas pakeičia jos gyvenimą ir likimą. Parduotuvės savininkas, egiptologas Kostas, pasiūlo jai padėjęs darbą ir tampa ne tik Arnos mokytoju, bet ir draugu. Dirbdama su Kostu Arna ne tik supranta, kad būti moterimi Rytuose nėra lengva, atranda ne tik verslo paslaptis, bet ir istorijas, kurias apie juos turėjusius žmones slepia daiktai.

Tačiau kai kurių žmonių paslaptys išaiškės tik tada, kai kismetas nuspręs įsikišti į jų gyvenimą, ir kils klausimas – ar vienas žmogus gali ir kaip gerai iš tiesų pažinti kitą žmogų?

„Moteris iš Kairo“ – istorija, kurioje daugybė aukso gijų tarsi subtiliame ir prabangiam nėrinėje susipina kasdienybė ir pomirtinis gyvenimas, meilė ir žmogžudystė... Nuostabus pasakojimas darosi vis labiau gundantis ir įtraukiantis į su niekuo nepalyginamą Egipto dvasią.

Egiptą galite mylėti arba jo neapkęsti. Su šia knyga pamatysite piramides, pajusite sunkų Nilo kvapą, datulijų skonį šokolade, dykumos karštį. Leisitės į prisiminimų žaidimą, kurį vis dažniau priverčia žaisti bėgantis laikas. O kai užversite paskutinį puslapį ir nenoromis atsisveikinsite su šios išskirtinės istorijos herojais, dar ilgai ant odos jausite dykumos smėlio dulkes...

Dejan Tiago Stanković (1965-2022) – rašytojas ir literatūros vertėjas iš serbų ir portugalų kalbų gimė Belgrade, tačiau vėliau jis persikėlė į Portugaliją ir gavo šios šalies pilietybę. Ilgą laiką taip ir gyveno – tarp Belgrado ir Lisabonos. Rašymo meno mokėsi iš geriausių serbų ir portugalų autorių, vertė José Saramago, Ivo Andrić, Milošo Crnjanskio, Dragoslavo Mihailovičiaus ir Fernando Pessoa kūrinius. Antrasis ir paskutinis jo romanas „Moteris iš Kairo“ („Zamalek“) (2020) per mažiau nei metus vien Serbijoje buvo išleistas šešiais leidimais, kūrinio teisės buvo parduotos daugeliui šalių. 2021-aisiais knyga „Moteris iš Kairo“ išrinkta geriausia knyga ir apdovanota Europos Sąjungos literatūros prizų.

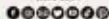
ROMANAS APIE EGIPTĄ IR LIKIMĄ

Jeigu jums patiko tokios knygos, kaip „Gražiausios rankos Delyje“ ar „Purpurinis vasaros sapnas“, privalote perskaityti ir „Moterį iš Kairo“.

OBUOLYS

nuo 1994

fbuolys.lt

ISBN 978-609-484-61-6

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomiau ir ištraukti nemokamai

KITI FORMATAI:

Audioknyga

Elektroninė knyga

Vaidėlių nuotrauka, dizainas © Shutterstock

Skaitmeninis žmogus yra gražus